باسم اللّه البهیّ الأبهی

تلک آیات الأمر نزّلت بالحقّ من لدن مقتدر قیّوما و فیها ارتفعت صریخ اللّه بما مسّته انامل البغضآء من کلّ مشرک مبغوضا قل یا قوم لا تقطعوا عضد اللّه بسیوف الغلّ و لا رأسه بصمصام البغضآء اتّقوا اللّه و لا تخمدوا نار اللّه بینکم و لا تجعلوا انفسکم عن رشحات هذا الفضل محروما انّ الّذین ینکرون رحمة الّتی نزلت من سحاب الأمر اولئک اتّخذوا الأصنام لأنفسهم اربابا من دون اللّه و کان الجمال عن اعینهم مستورا و انّهم لو یشهدون لا یشهدون کذلک خلقناهم صمّآء من غیر بصر و جعلناهم بکمآء علی ارض الذّلّ محشورا قل انّ الّذینهم اعترضوا علی نفس ذات ربّک ثمّ یذکرون نقطة البیان اولئک فی فجوة من النّار و اولئک یومئذ خلف حجاب الهوی علی تراب النّفس مطروحا قل یا قوم أ تذکرون سلطان البیان و تکفرون بذاته فویل لکم بما القی الشّیطان فی انفسکم اتّقوا اللّه حقّ التّقی ثمّ قدّسوا نفوسکم عن مسّ الشّیطان و اتباعه انّه کان للانسان عدوّاً مشهودا انّ الّذین تجد فی قلوبهم رایحة النّفاق من نیّر الأمر اولئک لن یجدوا لأنفسهم فی امّ الکتاب نصیباً مفروضا قل ان انتم تحبّون نقطة البیان لم تصرّفتم فی حرمه و کفرتم بآیاته بعد انزالها و حرّفتم کلمة الّتی کانت فی کلّ الألواح من قلم اللّه مرقوما ان انتم الّا اتّخذتم الوهم لأنفسکم ربّاً من دون اللّه بعد الّذی کنتم فی ارض الأسمآء باسم اللّه مشهودا ان اصغوا یا قوم کلمة اللّه ثمّ استسقوا من رحیق القدس ثمّ اصطلوا من نار الّتی کانت عن جهة العرش موقودا قل یا قوم تاللّه الحقّ انّا اخذنا کفّاً من الطّین و نفخنا فیه روحاً من امرنا و زیّنّاه بقمیص الأسمآء بین الأرض و السّمآء و جعلناه بین العالمین معروفا فلمّا کبر اشدّه قام علینا ثمّ اعترض و بغی علی اللّه الّذی خلقه بأمر من عنده الی ان افتی علیه و کذلک کان الانسان بربّه کفورا

ان یا اسمی ذکّر النّاس بما نطق روح الأعظم تلقآء عرش ربّک ثّم استقم علی الأمر فی تلک الأیّام الّتی کانت مظاهر الأسمآء علی عقبة الوقوف لدی الصّراط موقوفا تاللّه کلّ ما سمعت من هذا الأمر و اشرنا به الی غیرنا هذا لحکمة من اللّه ربّک و ما اطّلع بذلک الّا انفس معدودا انّ الّذین یذکرون ما یذکرون ان هم الّا یرتعون فی ریاض الجهل و هاموا فی برّیّة الشّرک و اولئک کانوا یومئذ عن ریاض العلم محروما قل یا ملأ العمیآء داووا ابصارکم بکحل ذکر ربّکم الرّحمن لعلّ تدرکون ما لا ادرکه ابصر الخلایق مجموعا ان یا اسمی تاللّه قد کنت فی مقابلة الأعدآء فی عشرین من السّنین و الّذینهم الیوم بغوا علی اللّه اولئک کانوا خلف الحجبات خوفاً لأنفسهم محجوبا فلمّا ارفعنا الأمر بسلطانی و قدرتی و هبّت روائح الاطمینان و العزّ اذاً خرجوا عن خلف القناع و سالّوا سیف البغضآء علی وجه الّذی بلحاظه اشرقت الأرض و السّمآء اذاً لو تتوجّه الیه بسمع القدس لتسمع ما تحترق به الأکباد خلف خبآء عزّ مرفوعا فسوف تشهد ملأ البیان کلّ ما شهدت فی ملإ الفرقان بحیث یتمسّکون بما عندهم من الرّوایات و یحتجبون بها عن موجد الأسمآء و الصّفات و یقولون کما قالوا و یستدلّون کما استدلّوا بل تجد هؤلآء اشدّ احتجاباً عن ملل القبل و کذلک نزّلنا علیک ما کان من سمآء الفضل منزولا لتکون علی بصیرة فی امر ربّک ثمّ استقامة بحیث لا یزلّک وساوس الشّیطان علی صراط الّذی کان علی فردوس الأمر باذن اللّه ممدودا ایّاک ان لا تضطرب فی تلک الأیّام الّتی یضطرب فیها النّفوس و تذهل فیها العقول و یرفع فیها خوار العجل بصریخ عظیما تمسّک بعروة الأمر لئلّا یحرّکک الأریاح من مظاهر الأشباح ثمّ اتّخذ فی ظلّ عصمة ربّک مقاماً محمودا قل یا ملأ البیان اما وصّیتم فی الکتاب بأن لا تکفروا بآیات اللّه اذا نزلت بالحقّ و لا تدحضوها بظنونکم و هواکم فلم اعترضتم عنها و کفرتم بالّذی آمنتم به فأفّ لکم بما نقضتم میثاق اللّه و عهده و کنتم عن شاطئ الاشراق عن هذا الجمال محروما و یا قوم فانظروا فی حجج النّبیّین و المرسلین و ما نزل فی البیان لعلّ تدارکوا ما فرّطتم فیه و تتّخذوا الی ذی العرش سبیلا قل ان کنتم آمنتم بنقطة البیان تاللّه هذا نفسه و تلک آیاته قد نزلت من ملکوت عزّ علیّا ان یا اسمی تاللّه انّ هؤلآء ضیّعوا حرمة اللّه بینهم بما اتّبعوا الّذینهم خلقوا بأمری و کان اللّه بذلک شهیدا و بلغ الأمر الی مقام الّذی کتبوا باسم نقطة البیان الواحاً کذبة علی ردّی ثمّ نشروها بین النّاس لیصدّنّهم عن سبیل الّذی کان عن جهة العرش

ملحوظا قل تاللّه انّ بحر الأعظم لن یتغیّر بما مسّته الکلاب و انّ جمال الشّمس لن یکسف بحجاب هذا السّحاب الّتی حالت بینهم و بین ربّ الأرباب تاللّه انّها اشرقت بسلطان الجلال و وقفت فی قطب الزّوال فمن اهتدی فلنفسها فمن اعرض فانّ ربّک غنیّ عن کلّ معرض مردودا و انّا نشکر اللّه بأن طهّر قمیص التّقدیس عن مسّ المشرکین و جعل ایدی الکافرین عن هذا الذّیل مقطوعا و انت قم بنفسک ثمّ قل یا ایّها الملأ خافوا عن اللّه و لا تکفروا ببرهانه بعد الّذی ظهر بالحقّ ان کنتم آمنتم بعلیّ من قبل بما نزّل علیه من آیات ربّکم اذاً فاقرؤوا ما عندکم و انّا نقرأ لوحاً من اثر هذا الظّهور تاللّه اذاً یستشرق شمس الایقان عن افق فجر منیرا اذاً تجد رؤوسهم ناکسة و یرهقهم سیاط القهر من لدن عزیز قیّوما کذلک القیناک لتلقی علی صدور الّتی وجدتها عن الرّیب منزوها و الرّوح علیک و علی من معک من کلّ اناث و ذکورا

ای دوست من حزن بقسمی این عبد مظلوم را احاطه نموده که ذکر آن قلب را میگدازد دنیا محلّ افتتان و امتحان بوده و خواهد بود از کأسش جز زهر قاتل احدی ننوشیده و از جامش جز سمّ مهلک نفسی نچشیده لازال بلایای آن نصیب مریدان حقّ بوده و رزایای او قسمت قاصدان او خواهد بود زینهار بحزنش محزون نشوی و از ذکر رحمن در این ایّام تغافل ننمائی در جمیع امور بحقّ توکّل نما و از دونش دل بگسل و در این ایّام شداد که سکر جمیع ایجاد را احاطه نموده از ملکوت سداد حبّش غفلت مکن و چون شمس باشراقات حبّ سلطان اسماء و صفات مشرق باش تا انوار جمال مختار از تو در بین عباد ظاهر شود و کمر همّت در استقامت بر امر محکم بند و از کلّ ماسوی آزاد و فارغ باش دنیا را وفا نیست و عنقریب آنچه بر ارض مشهود در قعر آن مستور آیند و الرّوح علیک

و منع آن دوست از قرب لقا سبب هبوب ارياح اختلاف بوده و بعد از تفصیل کبری و سکون آن ان‌شآءاللّه بمقتضای وقت اظهار میشود

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۱۹ ژانویه ۲۰۲۳، ساعت ۴:۳۰ بعد از ظهر